

ת"פ 21618/02/15 - מדינת ישראל נגד ע' ג'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 21618-02-15 מדינת ישראל נ' ג'
בפני כבוד השופט בכיר דניאל בארי

מדינת ישראל	בעניין:
ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי	
נגד	
ע' ג'	
ע"י ב"כ עו"ד שרון גלילי	המאשימה
	הנאשם

הכרעת דין

כ ל ל י

1. התביעה מייחסת לנאשם שתי עבירות של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**") ועבירה של הסגת גבול פלילית לפי סעיף 447(א) לחוק.
2. העבירות הנ"ל כלולות בשני אישומים המיוחסים לנאשם. הרקע להתרחשויות אינו שנוי במחלוקת. בחודש ספטמבר 2014 ג' ג' (להלן: "**המתלוננת**") והנאשם היו זוג פרוד. בתאריך 26.8.14 במסגרת תיק מעצרים 37159-08-14 שחרר כב' השופט מלמד את הנאשם, בתנאים מגבילים, בין היתר נקבע שהנאשם שיתרחק מכל מקום בו שוהה המתלוננת למרחק שלא יפחת מ- 100 מטר למשך 15 ימים.
3. בתאריך 9.9.14 במסגרת תיק ה"ט 25026-09-14 הוציאה כב' השופטת בן-שחר צו הגנה למתלוננת מפני הנאשם ובכלל זה איסור קירבה של פחות ממאה מטר והטרדת המתלוננת בכל אמצעי או דרך.
4. ביום 12.9.14 שהתה המתלוננת במעון לנשים מוכות ברחוב ***** ** בירושלים.
5. הנאשם כפר בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום וטען כי הגיע לקרבת המתלוננת במסגרת קיום

הסדרי הראיה של ילדיו.

6. התביעה טוענת כי ביום 9.9.14 בשעה 19:30 לערך הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת ברחוב ***** ** ב***** , בניגוד להחלטת ההרחקה.
7. התביעה טוענת עוד כי ביום ו' ה- 12.9.14 בשעה 13:00 לערך, הגיע הנאשם למעון לנשים מוכות בו שהתה המתלוננת (להלן: "**המעון**") ובכך התקרב בניגוד לצו השיפוטי למתלוננת וכן בניגוד להסדרי הראייה המפורטים בצו.
- התביעה טוענת כי הנאשם לא אפשר לסגור את דלת המעון בכך ששם את רגלו בין הדלת למשקוף הדלת.

הצווים השיפוטיים

8. הנאשם הובא ביום 26.8.14 בפני כב' השופט מלמד בתיק מעצרים 37119-08-14.
- השופט מלמד החליט לשחררו ממעצר וקבע בין היתר "**הרחקה מכל מקום בו שוהה המתלוננת, למרחק שלא יפחת מ- 100 מ' למשך 15 יום מהיום**".
9. יודגש כי באותה החלטה לא היתה כל התייחסות להסדרי הראיה של ילדי הנאשם.
10. ביום 9.9.14 התקיים דיון בה"ט 25026-09-14 בבית המשפט לענייני משפחה בראשון לציון בפני כב' השופטת דר' ורדה בן שחר (ת/4).
- הדיון התקיים במעמד צד אחד (המתלוננת) נוכח בקשתה לקבל צו הגנה.
11. השופטת נתנה צו הרחקה וקבעה כי הצו יהיה בתוקף עד לקיום דיון במעמד הצדדים ביום 16.9.14. מהחלטת השופטת עולה כי היתה מודעת להחלטתו של השופט מלמד מיום 26.8.14.
- השופטת אסרה על הנאשם להכנס לביתה של המתלוננת ולא להתקרב בטווח שלא יפחת מ- 200 מ'.
12. השופטת ציינה "... **הסדרי הראיה בין המשיב לילדיו וימשיכו להתקיים כפי שמתקיימים היום, והקבלה והעברה של הילדים תתבצע באמצעות צד ג'...**"
- השופטת הוסיפה : "**אני אוסרת על המשיב להטריד את המבקשת בכל דרך ובכל אמצעי**".

13. להבנת התמונה יצוין כי בדיון במעמד הצדדים חזרה השופטת על צו שמצמצם אפשרות של מגע בין הצדדים גם בהקשר להסדרי ראייה (ת/6).

השופטת בן שחר ציינה כי הסדרי הראייה נקבעו על ידה ביום 2.3.14. היא ציינה כי הסדרי ראייה סופיים יקבעו לאחר קבלת תסקיר שהותנה בקבלת טיפול פסיכולוגי ע"י האב (הנאשם). השופטת קבעה הסדרי ראייה לצורך צו ההגנה. השופטת ציינה כי הסדרי הראייה יתקיימו בפקוח אמו של הנאשם. הילדים ילקחו מהמוסד החינוכי ויוחזרו למוסד החינוכי "על האם להגיש תצהיר על מחויבותה לקיום ההסדר. עד קבלת התצהיר לא יתקיימו הסדרי הראייה וזאת מתוך הנחה שתצהיר יוגש בוודאי בתוך 24 שעות..."

השופטת אסרה על הנאשם לצלם את ילדיו בתוך בית האם, כשמשוחח עמם בטלפון, קבעה מסגרת לשיחות טלפון בין האב לילדיו וציינה כי הביקורים אצל רופאים לא יהיו בנוכחות שני ההורים. השופטת דחתה את בקשתו של הנאשם להוציא צו הרחקה נגד חברתה של המתלוננת.

בסוף החלטתה ציינה השופטת "מובהר למשיב שאינני מאפשרת כל מגע פיזי בינו לבין האם אני אוסרת עליו להימצא בקירבתה, אני אוסרת עליו להמצא במסגרת החינוך בזמן שהאם באה לקחת את הילדים או להמצא בקירבתה בכל מקום שהיא נמצאת בו בעצמה או עם ילדיה".

גירסת הנאשם

14. הנאשם מסר דברים לשוטר שהגיע לזירה, נחקר באזהרה במשטרה והעיד בפני. הנאשם עשה עלי רושם שלילי. התרשמתי כי דבריו בפני לענין ההתרחשויות ביום 9.9.14 אינם אמת. הגירסה שהושמעה בפני היא גירסה כבושה הסותרת את דברי הנאשם בהודעתו (ת/1) וכן את דברי המתלוננת ושכנתה. יודגש כי דברי השכנה התקבלו ללא התנגדות.

15. מדו"ח הפעולה שערך רס"מ גנם יוסף (ת/7) עולה כי הוא הגיע למעון לנשים מוכות בירושלים לאחר שקיבל קריאה ביום 12.9.14 שעה 12:52.

השוטר ראה את הנאשם המסמן לו להגיע אליו כשאחד מרגליו חוסמת את סגירת דלת המעון. הנאשם טען בפניו כי הגיע לראות את ילדיו לפי הסדר, הציג צו בית משפט וטען כי אשתו ששוהה במעון עם ילדיו מונעת ממנו להיפגש עם הילדים.

הנאשם אישר כי קיבל דואר אלקטרוני מהמעון המודיע לו כי המצב הוקפא וכי יוכל לשוחח עם ילדיו בטלפון אך סירב לקבל הצעה זו והתעקש להיפגש עם ילדיו על פי הצו.

16. הנאשם נחקר באזהרה ביום 12.9.14 בשעה 20:22. הנאשם ביקש להיוועץ בעו"ד בטרם חקירתו. החוקר פנה לסניגוריה הציבורית כדי להזעיק תורן ומשהתברר כי אין כונן איפשר לנאשם להיוועץ טלפונית עם עו"ד ענבר. בהודעתו מסר הנאשם כי לא פעל באופן לא חוקי והוסיף **"... לא יודע אם אשתי היתה שם"**. הוא נשאל מדוע שם רגלו בין המשקוף לדלת ומסר **"...הנחתי את רגלי על הרצפה שליד הדלת למניעת נעילת הדלת. חששתי שאם הדלת תסגר אז המשטרה שהזמנתי לא תוכל להכנס למקום"**.
17. הנאשם נשאל מדוע הניח שהילדים נמצאים במעון והשיב **"...כי הם היו שם בפעם הקודמת..."** הנאשם סירב להשיב לשאלות הקשורות לשהייה הקודמת של הילדים במעון.
18. לגבי האירוע מיום 9.9.14 מסר הנאשם כי הגיע לבית פרודתו בט"ו באלול והוסיף כי מה שקובע לענין החלטת ההרחקה זה התאריך העברי. הנאשם ציין כי כשהגיע לבית המתלוננת לא היה צו הרחקה תקף.
19. הנאשם הכחיש כי ראה במקום את שכנתה של אשתו. לגבי צו ההרחקה החדש מסר הנאשם כי הוא ניתן לפני יומיים ובהמשך סירב להשיב לשאלות בטענה שהוא עייף ורוצה לישון.
20. בפני טען הנאשם כי ביום 9.9.14 כלל לא התכוון להגיע לבית המתלוננת. הוא המתין במקום העברת הילדים בפארק עד השעה 19:45 ומאחר והמתלוננת לא הגיעה הוא הביא את הילדים לביתה. הנאשם הוסיף כי היה הסדר בינו לבין המתלוננת לעניין חלוקת הזמן שהילדים יהיו אצל אחד מהם והציג חליפת מסרים בין הצדדים (4/ס).
21. הנאשם מסר כי השופט מלמד לא התייחס לסוגית הסדרי הראיה ועל כן נוצר הצורך מצידו לפנות למתלוננת להסדיר את הסוגיה.
- הנאשם טען כי ב - 9.9.14 הוא חזר עם הילדים לפארק כיוון שהמתלוננת לא רצתה לקבלם ליד הבית.
22. הנאשם טען כי הגיע ביום ו' למעון לנשים מוכות כיון שיום קודם לא התקיימו הסדרי הראיה של הילדים. הנאשם טען כי מנע את סגירת דלת המעון **"...זכותי לראות את הילדים אני רוצה שהמשטרה יגיעו לילדים. אם הם שיקרו לי למה שלא ישקרו למשטרה..."**.
23. הנאשם טען כי לא היתה סיבה לפרודתו לעבור למעון לנשים מוכות כיון שבניגוד לטענתה צו ההרחקה של השופטת בן שחר נמסר לו ביום ה'.

גרסת עדי התביעה

- 24.** מהודעתה שהוגשה בהסכמה של הגב' י' ר' א' שכנתה של המתלוננת עולה כי היא והמתלוננת ישבו במרפסת ביתה של המתלוננת בסביבות השעה 19:00. הנאשם פנה למתלוננת ואמר לה כי הביא את הילדים. המתלוננת שאלה אותו מדוע הגיע לביתה למרות צו ההרחקה והנאשם מסר לה כי צו ההרחקה הסתיים.
- 25.** המתלוננת סירבה לקבל את הילדים ליד הבית. השכנה והמתלוננת הלכו לפארק הסמוך לבית כעבור כ- 5 דקות. גב' א' מסרה כי גם לאחר מסירת הילדים הנאשם סירב לעזוב אותם ונצמד אליהם גם כשאמרה לו כי עליו להתרחק מהם בגלל צו ההרחקה. טען כי מדובר במקום ציבורי. העדה הקליטה חלק מהדברים שהוחלפו בינה לבין הנאשם. העדה מסרה כי הנאשם אמר למתלוננת כי ימסור את הילד השני ליד המכולת מקום שנקבע מלכתחילה למסירת הילדים. אולם בהמשך מסר את הילד ועזב את המקום. השכנה ציינה כי באותו אירוע לא היו איומים או אלימות מצד הנאשם.
- 26.** גם המתלוננת מסרה בעדותה כי הנאשם הגיע בערב ה- 9.9.14 לביתה בסביבות השעה 19:30. היא דרשה ממנו ללכת למקום המפגש בפארק. לענין ההתרחשויות לאחר מסירת הילדים בפארק אישרה המתלוננת את דברי שכנתה במשטרה.
- 27.** לענין החלטתה ללכת למעון לנשים מוכות בירושלים, טענה המתלוננת כי נמסר לה מהמשטרה כי צו ההרחקה עדיין לא נמסר לנאשם. היא התייעצה עם גורמים מקצועיים שהציעו לה ללכת למעון.
- 28.** בחקירתה הנגדית אישרה המתלוננת שהגישה תלונות רבות נגד הנאשם. העדה אישרה כי גם אחרי צו ההרחקה של השופט מלמד איפשרה לנאשם לקבל את הילדים **"...באתי לקראתו ולא עירבתי צד שלישי והייתי מעבירה אליו את הילדים מרחוק לא היה משהו קבוע..."**
- 29.** העדה מסרה כי הנאשם הגיע לקרבת ביתה ואמר **"היום יום רביעי ומותר לי להגיע אליך הביתה...."**. הסניגור אישר כי הנאשם קיבל את צו ההגנה של השופטת בן שחר ביום 10.9.14 בשעה 09:00.
- המתלוננת ציינה כי אין לה התנגדות שהנאשם יראה את ילדיו גם כשהיא במעון בתנאי שהדברים מסודרים וצד שלישי לוקח את הילדים.

הערכת העדויות

30. כפי שכבר ציינתי הנאשם עשה עלי רושם לא אמין. הנאשם הגיע לבית המתלוננת בסביבות השעה 19:30 ביום 9.9.14 בטענה כי מותר לו להגיע לבית כיוון שפג תוקפו של צו ההרחקה. זאת גם הגירסה שמסר בחקירתו במשטרה. דבריו כי בא לבית כיוון שהמתלוננת איחרה לבוא לפארק הם שיקריים. הנאשם כלל לא הגיע לפארק אלא הגיע ישירות לבית המתלוננת כפי שהדברים עולים מהעדויות בתיק.

31. צו ההרחקה של השופט מלמד ניתן ביום 26.8.14 ביום 9.9.14 הוא היום ה- 15 שבו הצו היה עדיין תקף.

יתכן והיה מקום לזכות את הנאשם מעבירה זו מטעמי צדק נוכח דברי המתלוננת כי נהגה בגמישות לעניין הסדרי הראיה ואפשרה לנאשם לקבל את הילדים במקומות שונים גם בלא נוכחות צד ג'. אולם התנהגותו של הנאשם לאחר המפגש בפארק מהווה הפרה ממשית של צו ההרחקה לאור זאת מצאתי לנכון להרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו באישום השני.

32. באשר לאישום הראשון - הנאשם הודה כי קיבל את צו ההגנה שהוצא יומיים לפני האירוע ע"י השופטת בן שחר. בצו זה (4/ת) נאמר: **"...הסדרי הראיה בין המשיב לילדיו ימשיכו להתקיים כפי שמתקיימים היום, והקבלה וההעברה של הילדים תתבצע באמצעות צד ג'..."**

33. נוכח הדברים הברורים שנקבעו בצו אסור היה לנאשם לבוא בעצמו לקבל את הילדים. הנאשם הציג מצב לא אמיתי כשטען כי יש לו זכות לקבל בעצמו את הילדים.

מאחר והנאשם עצמו הפר את הצו מיום 9.9.14 לא הייתה לו כל הצדקה למנוע בכח את סגירת דלת המעון.

34. יודגש כי הנאשם התעלם מפניית המעון לבירור טענותיו וגם מן ההצעה לשוחח טלפונית עם ילדיו לכל אלה יש להוסיף כי הנאשם אישר בפני השופט שהגיע למקום כי ידע שפרודתו נמצאת במעון עם ילדיו.

דבריו בחקירתו שלא ידע על כך הם שקר נוסף שחוסר ההגיון שבו בולט לעין.

35. נוכח כל האמור לעיל החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו באישום השני.

ניתנה היום, כ"א כסלו תשע"ו, 03 דצמבר 2015, במעמד הצדדים